

POWĘDROWAĆ (3) *vb pf i [impf]*

Pierwsze o jasne.

[*praes*] i fut 1 sg powędruję (1). ◇ fut 3 sg powędruje (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Uda(wa)ć się na wędrowkę, pójść (iść) pieszo na dużą odległość (3) : [Powędruię/ ex germ: Abeo, discedo, iter facio. Volck Sss4v.]

*Zwrot: »daley powędrować« (2): Gdzie wiele w domu łynow/ s trochę máiętności/ Pożywie s nimi łąłiąd [!]/ nie iedney trudności. Skárzyli [*lege*: skarży li] przed Stárołtą/ pozwác vkázuie/ A on wyrządźiwfzy złość/ dálej powędruię. *BielSat D [idem] BielRozm 23.**

Przen (1) :

*Zwrot: »w dalekie drogi powędrować« = umrzeć (1): A oštátek pieniędzy łobie zoštáwuię/ Gdyż w trudné/ y w dálekié drógi powędruię. Bo łnac v Acherontá ná przewoźie zmiełzkam/ Niżli mi łye dołtánie Niebiełką iść łćiełzkam. *PudłFr 79.**

Synonimy: iść, pość, ruszyć, ruszyć się, udać się.

Formacje współrdzenne cf WĘDROWAĆ.